

Sygn. akt IV U 234/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 czerwca 2014 roku

Sąd Okręgowy w Tarnowie – Wydział IV Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSO Dariusz Płaczek

Protokolant: st. sekr. sądowy Patrycja Czarnik

po rozpoznaniu w dniu 27 czerwca 2014 roku w Tarnowie na rozprawie

sprawy z odwołania J. G.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T.

z dnia 24 stycznia 2014 roku nr(...)

w sprawie J. G.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T.

o prawo do emerytury

1. zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznaje J. G. emeryturę od (...)
2. zasądza od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T. na rzecz odwołującego się J. G. kwotę 60 zł (słownie: sześćdziesiąt złotych 00/100) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Sygn. akt IV U 234/14

UZASADNIENIE

wyroku Sądu Okręgowego w Tarnowie

z dnia 27 czerwca 2014 r.

Decyzją z dnia 24.01.2014 r., nr (...), Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T., na podstawie przepisów ustawy z dnia 17.12.1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2013 r. poz. 1440 ze zm.) oraz przepisów rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 07.02.1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. z 1983 r. Nr 8, poz. 43 ze zm.), odmówił J. G. przyznania prawa do emerytury. W uzasadnieniu decyzji organ rentowy wskazał, że ubezpieczony nie spełnia wymogów, określonych w art. 184 powołanej ustawy, od wystąpienia których uzależnione jest nabycie prawa do emerytury, ponieważ nie udokumentował 15- letniego stażu pracy w szczególnych warunkach, a jedynie 11 lat, 10 miesięcy i 6 dni takiej pracy.

W stażu tym organ rentowy nie uwzględnił wnioskodawcy okresu zatrudnienia od 01.06.1988 r. do 31.12.1998 r. na stanowisku zastępcy kierownika wydziału kolejowego, ponieważ w oparciu o zalegającą w aktach dokumentację nie można stwierdzić, że stale i w pełnym wymiarze godzin wykonywał on pracę na oddziałach, w których jako podstawowe

realizowane są prace wymienione w wykazach, stanowiących załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 07.02.1983 r.

Od decyzji tej odwołał się J. G., domagając się jej zmiany i przyznania mu prawa do emerytury. W uzasadnieniu odwołujący podniósł, że od 01.06.1988 r. do 31.12.1998 r. pracował w szczególnych warunkach na terenie Zakładów (...) w T. na stanowisku zastępcy kierownika wydziału kolejowego.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie.

W uzasadnieniu podał, że czynności dozoru inżynieryjno-technicznego, na które powołał się pracodawca w wystawionym wnioskodawcy świadectwie wykonywania pracy w szczególnym charakterze muszą być wykonywane na wydziałach i oddziałach, w których jako podstawowe realizowane są prace wymienione w wykazie A, stanowiącym załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 07.02.1983 r., a ponadto dotyczy to stanowisk, na których czynności kontroli i dozoru wykonywane są stale i bezpośrednio przy stanowiskach, które wykaz ten uwzględnia.

Bezsporne w niniejszej sprawie było, że J. G., w dniu (...) r. ukończył 60 lat życia. Na dzień 01.01.1999 r. odwołujący udowodnił 25 lat okresów składkowych i nieskładkowych oraz staż pracy w szczególnych warunkach w wymiarze 11 lat, 10 miesięcy i 6 dni z tytułu zatrudnienia w (...) w T. od 11.11.1975 r. do 31.10.1976 r. i od 01.11.1976 r. do 07.09.1983 r. oraz w Zakładach (...) w T. od 23.05.1985 r. do 31.05.1988 r.- w charakterze maszynisty pojazdów trakcyjnych. We wniosku z dnia 13.01.2014 r. ubezpieczony wniósł o przyznanie mu prawa do wcześniejszej emerytury.

Zaskarżoną decyzją z dnia 24.01.2014 r. ZUS Oddział w T. odmówił J. G. przyznania prawa do tego świadczenia, ponieważ wnioskodawca nie udokumentował 15-letniego stażu pracy wykonywanej w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze. Odwołujący złożył wniosek o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa.

(okoliczności bezsporne)

Sąd ustalił ponadto następujący stan faktyczny sprawy:

Od 01.06.1988 r. do 31.12.1998 r. odwołujący J. G. pracował w Zakładach (...) w T. w pełnym wymiarze czasu pracy na stanowisku zastępcy kierownika Wydziału Kolejowego w Zakładzie (...). Po dniu 14.11.1991 r. przez 48 dni (1 miesiąc i 18 dni) nie wykonywał pracy i pobierał wynagrodzenie lub świadczenia z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa.

dowód:

- świadectwo pracy z dnia 07.09.1983 r.- k. 19 cz. II akt ZUS,
- pismo (...)S.A. z dnia 07.04.2014 r.- k. 19-20,

Stanowisko zastępcy kierownika Wydziału Kolejowego zostało utworzone w wyniku reorganizacji Zakładu (...). Stanowisko powstało z połączenia dwóch stanowisk, tj. dyspozytora lokomotywowni oraz dyspozytora ruchu kolejowego. Osoby na tych stanowiskach sprawowały stały i bezpośredni nadzór nad pracami i pracownikami zatrudnionymi na stanowiskach robotniczych, należących do zakładowych służb kolejowych bezpośrednio związanych z utrzymaniem ruchu pociągów, na przykład maszynistami lokomotyw spalinowych. Po utworzeniu stanowiska zastępcy kierownika Wydziału Kolejowego, wszystkie stanowiska robotnicze podlegały bezpośrednio zastępcy kierownika Wydziału i nie było żadnych pośrednich stanowisk kierowniczych, takich jak mistrz czy dyspozytor. Do obowiązków zastępcy kierownika Wydziału Kolejowego należały: nadzór i udział w pracach związanych z manewrami taboru kolejowego odbywającymi się na terenie bocznicy kolejowej Zakładów (...), bieżąca kontrola urządzeń torowych i skrajni torów znajdujących się na terenie bocznicy kolejowej Zakładów (...) oraz sprawdzanie stanu technicznego ładowni i ramp kolejowych znajdujących się w infrastrukturze Zakładów (...). Prace te wykonywane były na torach, gdzie odbywał się załadunek i rozładunek towarów niebezpiecznych, takich jak: kwas azotowy techniczny i stężony, kwas chlorowodorowy (solny), kwas siarkowy,

kwas siarkowy dymiący (oleum), siarka płynna i chlor, amoniak ciekły, metanol, benzen, chlorek winylu, nitroza, formalina, wodorotlenek sodu (ług sodowy) czy cykloheksanol. Zastępca kierownika Wydziału Kolejowego był ponadto odpowiedzialny: 1) za sprawność i stan techniczny lokomotyw pracujących przy manewrach na terenie bocznic kolejowej Zakładów (...), co wiązało się z pracami przy wymianie przepracowanych olei silnikowych oraz ich zwrotem do Magazynu Głównego, sprawdzaniem uszkodzeń i usterek lokomotyw powstałych w czasie ich eksploatacji, przekazywaniem uszkodzonych lokomotyw brygadam remontowym w celu wykonania naprawy, odbiorem jakościowym i technicznym lokomotyw po wykonanych naprawach i przeglądach oraz przekazywaniem lokomotyw do eksploatacji, 2) materialnie za prowadzenie magazynu nr 35 (paliwa, oleje, smary), co obligowało go do ewidencji tych materiałów, ich tankowania na lokomotywy oraz wydawania na cały Zakład (...)

dowód:

- pismo (...) S.A. z dnia 07.04.2014 r.- k. 19-20,

Jako zastępca kierownika Wydziału Kolejowego odwołujący zajmował się dozorem pracowników, tj. sprawował bezpośredni nadzór nad pracownikami zajmującymi się utrzymaniem ruchu kolejowego na terenie Zakładów (...)w T.. Zdecydowaną większość transportowanych towarów stanowiły tutaj materiały chemiczne i niebezpieczne. Dozorowani przez odwołującego pracownicy wchodziłi w skład grup manewrowych i grup maszynistów. Wnioskodawca był dla nich bezpośrednim przełożonym i nie podlegali mu na przykład mistrzowie. Grupy manewrowe i grupy maszynistów zajmowały się obsługą kolejową punktów załadunkowych i wyładunkowych, których na terenie zakładów było około 80. W skład grupy manewrowej wchodziłi manewrowy, ustawiacz, zwrotnicowy, dyżurny ruchu i nastawniczy, w skład zaś grupy maszynistów- maszynista, pomocnik maszynisty i ślusarz przygotowania lokomotywy do pracy. Odwołujący nadzorował i kontrolował ruchy pociągowe w 6 rejonach manewrowych. Po terenie Zakładów (...)poruszał się rowerem. W terenie sprawdzał wykonywanie pracy przez drużyny. Najpierw organizował pracę wszystkich pracowników i sprawdzał stan osobowy. Następnie, nadzorował pracowników podczas załadunku i wyładunku lokomotyw, wytykając im ewentualne uchybienia. W razie potrzeby, pokazywał jak zrealizować daną czynność. Często zdarzało się, że sam wykonywał manewr na lokomotywie, gdyż posiadał uprawnienia maszynisty. Odwołujący kontrolował również urządzenia torowe- skrajnie i ładownie, rampy kolejowe, sprawdzał stan techniczny lokomotyw, oddawał lokomotywy do przeglądu, przeprowadzał przeglądy rewizyjne i był odpowiedzialny za magazyn paliw. Odwołujący nie miał swojego biura. Jego siedziba znajdowała się w wydzielonym na terenie hali pomieszczeniu z biurkiem. Do zadań odwołującego należało również prowadzenie książek przeglądowych i książek pokładowych, dotyczących stanu technicznego lokomotyw. Sprawami administracyjnymi zajmował się kierownik i referent pomagający kierownikowi, a odzież roboczą sekretarka. Karty urlopowe odwołujący wypełniał tylko w razie nieobecności kierownika. Wykonywane przez wnioskodawcę prace biurowe ściśle związane były ze sprawowanym dozorem. Zajmowały mu one około 10-15% dobowego wymiaru czasu pracy.

dowód:

- zeznania świadka K. B.- 00:12:19-00:22:33,
- zeznania świadka A. C.- 00:27:25-00:37:23,
- zeznania świadka W. K.- 00:42:12-00:48:18,
- zeznania odwołującego J. G.- 00:06:18- 00:17:58,

Stan faktyczny w sprawie Sąd ustalił w oparciu o dowody z dokumentów, zeznania świadków i odwołującego.

Sąd pozytywie ocenił dowody z dokumentów, których autentyczność oraz wiarygodność, jak również poprawność materialna i formalna nie budziły wątpliwości, zaś ich treść i forma nie były kwestionowane przez strony postępowania.

Sąd w całości dał wiarę zeznaniom świadków K. B., A. C. i W. K. oraz słuchanego w charakterze strony J. G., którzy złożyli depozycje odnośnie charakteru pracy i rodzaju czynności wykonywanych przez odwołującego w spornym okresie zatrudnienia w Zakładach (...) w T.. Zeznania te nie budzą wątpliwości, gdyż były wewnętrznie spójne, logiczne, a także przekonujące w świetle zasad logiki i doświadczenia życiowego. Z zeznań tych wynika, że od 01.06.1988 r. do 31.12.1998 r. odwołujący stale i pełnym wymiarze godzin zajmował się dozorem inżyniersko - technicznym na oddziałach, w których jako podstawowe wykonywane były prace zakładowych służb kolejowych bezpośrednio związanych z utrzymaniem ruchu pociągów.

Pozostałe okoliczności sprawy Sąd uznał za bezsporne, gdyż nie były w żaden sposób kwestionowane przez strony, zaś dokumenty przedstawione na ich stwierdzenie nie budziły wątpliwości Sądu co do ich autentyczności.

Sąd zważył, co następuje:

Przedmiotem postępowania było rozstrzygnięcie, czy odwołującemu J. G. przysługuje tzw. wcześniejsza emerytura z zastosowaniem obniżonego wieku emerytalnego, w oparciu o przepisy ustawy z dnia 17.12.1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2013 poz. 1440 ze zm.).

Powołana ustawa w dziale X rozdział 2 zawiera szczególną regulację przejściową, dotyczącą niektórych ubezpieczonych, zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze przed dniem 01.01.1999 r.

W art. 184 ustawy zostało przewidziane prawo do wcześniejszej emerytury dla zamkniętego katalogu ubezpieczonych, urodzonych po dniu 31.12.1948 r., którzy do końca 1998 r. spełnili ustawowo określone wymogi stażowe. Różnicowanie warunków przechodzenia na emeryturę ubezpieczonych, o których mowa w art. 184 ustawy w stosunku do innych ubezpieczonych dokonane zostało według kryterium urodzenia, ale także według kryterium posiadania na dzień 01.01.1999 r. wymaganego stażu zawodowego i ubezpieczeniowego.

Zgodnie z art. 184 ust. 1 ustawy, ubezpieczonym, urodzonym po dniu 31.12.1948 r., przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32, 33, 39 i 40, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy (tj. 01.01.1999 r.) osiągnęli:

- 1) okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymaganym w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 60 lat- dla kobiet i 65 lat- dla mężczyzn oraz
- 2) okres składkowy i nieskładkowy, o którym mowa w art. 27.

Emerytura, o której mowa w ust. 1, przysługuje pod warunkiem nieprzystąpienia do otwartego funduszu emerytalnego albo złożenia wniosku o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa. Wymagany w art. 184 ust. 1 pkt. 2 okres składkowy i nieskładkowy przewiduje art. 27 ustawy, w świetle którego okres ten wynosi co najmniej 20 lat dla kobiet i 25 lat dla mężczyzn.

Przepisy dotychczasowe w rozumieniu art. 184 powołanej ustawy, to rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 07.02.1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. z 1983 r. Nr 8, poz. 43 ze zm.). Z § 1 tego rozporządzenia wynika, że jego treść stosuje się do pracowników, wykonujących prace w szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze, wymienione w § 4-15 rozporządzenia oraz w wykazach stanowiących załącznik do rozporządzenia. Natomiast § 2 ust. 1 stanowi, że za okresy uzasadniające nabycie prawa do świadczeń na zasadach określonych w rozporządzeniu uważa się okresy, w których praca w szczególnych warunkach jest wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy. W myśl zaś § 4, pracownik, który wykonywał prace w szczególnych warunkach wymienione w wykazie A, nabywa prawo do emerytury, jeżeli spełnia łącznie następujące warunki: osiągnął wiek emerytalny, wynoszący 60 lat dla mężczyzn oraz ma wymagany okres zatrudnienia, w tym co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach.

Bezsporne w niniejszej sprawie było, że odwołujący osiągnął wiek 60 lat, posiadał na dzień 01.01.1999 r. wymagany 25 - letni okres ubezpieczenia i nie przystąpił do OFE.

Kwestią sporną pozostawała natomiast kwalifikacja jego pracy od 01.06. 1988 r. do 31.12.1998 r. w Zakładach (...)w T..

Odmawiając wnioskodawcy zaliczenia do stażu pracy w szczególnych warunkach tego okresu zatrudnienia organ rentowy zakwestionował świadectwo wykonywania pracy w szczególnym charakterze w zakresie spornego okresu zatrudnienia. Podniósł też, że w oparciu o zalegającą w aktach dokumentację nie można stwierdzić, że wnioskodawca stale i w pełnym wymiarze godzin wykonywał pracę na oddziałach, w których jako podstawowe realizowane są prace wymienione w wykazach, stanowiących załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 07.02.1983 r.

Jak podkreśla się w orzecznictwie, świadectwa wykonywania pracy w szczególnych warunkach nie są dokumentami urzędowymi w rozumieniu art. 244 § 1 i 2 k.p.c., gdyż podmiot wydający takie świadectwo nie jest organem państwowym ani organem wykonującym zadania z zakresu administracji państwowej. Tylko dokumenty wystawione przez te organy stanowią dowód tego, co zostało w nich urzędowo zaświadczone. Natomiast omawiane świadectwa traktuje się w postępowaniu sądowym jako dokumenty prywatne w rozumieniu art. 245 k.p.c., które stanowią dowód tego, że osoba, która je podpisała, złożyła oświadczenie zawarte w dokumencie. Dokument taki podlega kontroli zarówno co do prawdziwości wskazanych w nim faktów, jak i co do prawidłowości wskazanej w nim podstawy prawnej. Sąd może więc prowadzić postępowanie dowodowe zmierzające do ustalenia, czy świadczona przez stronę praca była wykonywana w warunkach wymaganych przepisami rozporządzenia i czy ubezpieczony zajmował któreś ze stanowisk pracy wymienionych w załącznikach nr 1 lub 2 do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 07.02.1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (por. wyrok SA we Wrocławiu z dnia 14.02.2012 r., III AUa 1717/11, LEX nr 1129731; wyrok SA w Katowicach z dnia 04.11.2008 r., III AUa 3113/08, LEX nr 552003; wyrok SA w Białymstoku z dnia 24.09.2008 r., III AUa 795/08, OSAB 2008/4/60-68).

Przeprowadzone w sprawie postępowanie dowodowe wykazało, że w spornym okresie odwołujący pracował w szczególnych warunkach.

W oparciu o zeznania świadków i odwołującego można stwierdzić, że zajmując stanowisko zastępcy kierownika Wydziału Kolejowego Zakładu (...)odwołujący sprawował stały i bezpośredni nadzór nad pracownikami zajmującymi się utrzymaniem ruchu kolejowego na terenie Zakładów (...) w T., wchodzącymi w skład grup manewrowych i grup maszynistów, tj. maszynistami, pomocnikami maszynistów, ślusarzami przygotowania lokomotywy do pracy, manewrowymi, ustawiaczami, zwrotnicowymi, dyżurnymi ruchu i nastawniczymi. Odwołujący był bezpośrednim przełożonym tych pracowników i nie podlegali mu pracownicy nadzoru, na przykład mistrzowie. Prawie cały swój dobowy wymiar czasu pracy odwołujący spędzał w terenie, bezpośrednio przy stanowiskach robotniczych, nadzorując i kontrolując ruchy pociągowe w 6 rejonach manewrowych. Na co dzień jego praca polegała na organizowaniu pracy wszystkich pracowników, nadzorowaniu robotników podczas załadunku i wyładunku lokomotyw, pokazywaniu im jak wykonać daną czynność, samodzielnym wykonywaniu manewrów przy użyciu lokomotywy, kontrolowaniu urządzeń torowych (skrajni, ładowni), ramp kolejowych, sprawdzaniu stanu technicznego lokomotyw, oddawaniu lokomotyw do przeglądu i przeprowadzaniu przeglądów rewizyjnych. Oprócz tego odwołujący był odpowiedzialny za magazyn paliw.

Taki charakter pracy wnioskodawcy w spornym okresie potwierdza treść przedłożonego przez (...) S.A. pisma z dnia 07.04.2014 r., w którym wyraźnie wskazano na czynności leżące w gestii zastępcy kierownika Wydziału (...) w Zakładzie (...) stanowiska powstałego w wyniku połączenia dwóch stanowisk, tj. dyspozytora lokomotywowni oraz dyspozytora ruchu kolejowego, którzy sprawowali stały i bezpośredni nadzór nad pracami i pracownikami zatrudnionymi na stanowiskach robotniczych, należących do zakładowych służb kolejowych bezpośrednio związanych z utrzymaniem ruchu pociągów na terenie Zakładów (...) w T. (k. 19-20).

W oparciu o zeznania świadków i odwołującego Sąd ustalił, że oprócz opisanych wyżej czynności, w tym wymienionych w piśmie z dnia 07.04.2014 r., wnioskodawca zajmował się również prowadzeniem książek przeglądowych i książek

pokładowych, dotyczących stanu technicznego lokomotyw. Wszystkie realizowane przez niego prace biurowe ściśle związane były jednak ze sprawowanym dozorem. Prace te, w tym wypełnianie kart urlopowych w razie nieobecności kierownika, zajmowały mu około 10-15% dobowego wymiaru czasu pracy. Jednocześnie wiadomo, że odwołujący nie miał swojego biura, a jego siedziba mieściła się w wydzielonym na terenie hali pomieszczeniu z biurkiem. Opisane wyżej czynności (prace biurowe) nie odbierają zatrudnieniu wnioskodawcy w spornym okresie charakteru pracy wykonywanej w szczególnych warunkach. Jak bowiem podkreślił Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 11.03.2009 r., II UK 243/08 (LEX nr 550990), czynności obejmujące sporządzenie dokumentacji związanej z dozorem stanowią integralną część sprawowanego dozoru. Nie ma zatem podstaw do ich wyłączenia i traktowania odrębnie. W sytuacji, gdy dozór inżynieryjno-techniczny jest pracą w szczególnych warunkach i pracą polegającą na dozorze wykonywaną stale i w pełnym wymiarze czasu pracy, nie ma żadnej potrzeby ustalania, ile czasu pracownik poświęcał na bezpośredni nadzór nad pracownikami, a ile na inne czynności, które również były związane z tym dozorem. W tym miejscu warto też zauważyć, że osoba wykonująca dozór inżynieryjno-techniczny nad pracami wykonywanymi w warunkach zagrażających bezpieczeństwu nie musi stale przebywać na stanowiskach, gdzie wykonywana jest praca. W zakresie bowiem jej obowiązków musi być przewidziane sporządzanie dokumentacji, planów organizacyjnych i innych czynności (por. wyrok SN z dnia 30.01.2008 r., I UK 195/07, LEX nr 375610).

Podnieść jednocześnie należy, że dla kwalifikacji pracy wnioskodawcy w spornym okresie nie ma znaczenia nazwa zajmowanego przez niego stanowiska pracy. Metodycznie bowiem podstawowe znaczenie- jeśli chodzi o pracę wymienioną w pkt 24, Działu XIV, wykazu A stanowiącego załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 07.02.1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze- ma ustalenie jakie prace wykonywali pracownicy podwładni. Warunkiem jest tu pozytywne stwierdzenie, że jako podstawowe wykonywali prace wymienione w wykazie. Dopiero wówczas można oceniać, czy określona kontrola bądź dozór stanowiły pracę w szczególnych warunkach, przy czym łącznikiem jest narażenie ubezpieczonego na czynniki istniejące na stanowiskach pracy podwładnych zatrudnianych w szczególnych warunkach (por. wyrok SN z dnia 04.11.2008 r., I UK 111/08 (LEX nr 741095)- jak to miało miejsce w niniejszej sprawie.

Wykonywaną przez odwołującego w spornym okresie pracę zakwalifikować zatem należało według Działu XIV, zatytułowanego: „Prace różne”, poz. 24 (dozór inżynieryjno-techniczny na oddziałach i wydziałach, w których jako podstawowe wykonywane są prace wymienione w wykazie) wykazu A, stanowiącego załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 07.02.1983 r. Nie ulega bowiem wątpliwości, że robotnicy, których na co dzień dozorował odwołujący wykonywali pracę w szczególnych warunkach wymienioną w Dziale VIII pod pozycją 13, tj. prace zakładowych służb kolejowych bezpośrednio związanych z utrzymaniem ruchu pociągów. Taką pracę świadczył zresztą odwołujący, zajmując od 23.05.1985 r. do 31.05.1988 r. stanowisko maszynisty pojazdów trakcyjnych, który to okres został mu uwzględniony przez organ rentowy w stażu pracy w szczególnych warunkach.

Doliczając zatem sporny okres do wykazanego przed organem rentowym stażu pracy w szczególnych warunkach, stwierdzić należało, że wnioskodawca legitymuje się co najmniej 15-letnim stażem pracy w takim charakterze, co uprawnia go do tzw. wcześniejszej emerytury - nawet po odliczeniu z tego okresu 48 dni, kiedy to nie wykonywał pracy i pobierał wynagrodzenie lub świadczenia z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa.

Mając powyższe na uwadze, na podstawie powołanych przepisów prawa materialnego, w tym art. 129 ust. 1 ustawy z dnia 17.12.1998 r. o emeryturach i rentach z FUS oraz art. 477¹⁴ § 2 k.p.c., Sąd zmienił zaskarżoną decyzję ZUS Oddział w T. z dnia 24.01.2014 r. w ten sposób, że przyznał odwołującemu prawo do emerytury od 01.01.2014 r., tj. od miesiąca, w którym zgłoszono wniosek.

O kosztach zastępstwa procesowego odwołującego Sąd rozstrzygnął na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z art. 99 k.p.c., zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik postępowania. Zasadzając na rzecz odwołującego kwotę 60,00 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego miał na uwadze brzmienie § 11 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez

Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. z 2013 r. poz. 490).